

ALLES VOLGENS PLAN

MYRA SLOT

ALLES VOLGENS =♡= PLAN

MYRA SLOT



Alles volgens plan

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Myra Slot

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marijke Vos

Eerste uitgave augustus 2020

ISBN 978-94-03605-41-8

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Zie je nu wat ik bedoel?' Zuchtend gebaar ik naar de auto die oma Ellie me heeft nagelaten. De auto die bij de belofte hoort die ik haar heb gedaan. Het is een witte Fiat 500 Topolino uit 1955, en het ding ziet er niet uit alsof hij me ooit verder kan brengen dan het einde van de oprit. Zelfs al glimt de witte lak in het zonlicht en heeft het hele interieur onlangs een opknapbeurt gekregen.

Simone aait teder over de motorkap. 'Het is een mooi wagentje.' Haar blik wordt dromerig. 'Nostalgisch en superromantisch. Als ik niet binnenkort een kind uit mijn lichaam hoefde te persen, was ik met je meegegaan.' Ze knikt naar haar bolle buik. 'Ik weet zeker dat ik de dikste zwangere vrouw ooit ben.'

'Niet waar. Van bovenaf lijkt altijd alles dikker, dat weet je best. Je vindt het gewoon fijn als ik zeg dat je er geweldig uitziet.'

Simone laat een scheef lachje zien en haalt haar schouders op. 'Iemand moet het toch zeggen? Mart is fantastisch als het gaat om ledikantjes en commodes in elkaar zetten, maar hij

maakt de laatste tijd te veel grapjes over mijn formaatje olifant. Hij zegt nooit meer iets liefs.'

'Dat komt wel weer. Hij zit vast in zijn ik-word-over-een-paar-weken-vader fase. Waarschijnlijk is hij gewoon zenuwachtig, net als jij. Het is niet niks, wat er gaat gebeuren.'

Ze krijgt een kind. Geheel vrijwillig. Ik moet er niet aan denken om mijn huis te delen met een baby die alles onder spuugt en die je 's nachts uit je slaap houdt. Simones leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Haar dagen zullen geheel in het teken staan van de baby, die ze gekscherend *Philly* noemt, omdat het kindje in Philadelphia is verwekt. Ik hoop maar dat ze hun zoon of dochter niet echt zo gaan noemen. Welk kind wil nou de naam dragen van de plek waar hij verwekt is?

'Ik ben niet 'gewoon' zenuwachtig,' zucht Simone. 'Ik ga bijna dood van de spanning. De hormonen hebben het nu voor het zeggen en daardoor loop ik de hele tijd te denken aan de bevalling. Alsof ze willen dat ik in mijn coconnetje kruip en er pas weer uitkom als Philly geboren is. Ik kan wel een beetje afleiding gebruiken, dus als je ergens een lekkere Italiaan of stoere Zweed tegenkomt, wil ik dat weten. Inclusief alle details. Als ik het niet in het echt kan meemaken, dan maar in mijn fantasie.' Simone gebaart naar de auto. Nou ja, auto. Qua formaat lijkt het voertuig meer op een uit de kluiten gewassen koektrommel op wielen. 'Dan heb ik iets om naar uit te kijken als ik zo dik ben dat Mart me van de bank naar bed moet rollen.'

'Dat zal wel meevallen. Je bent niet de eerste vrouw die gaat bevallen. Je wilt dit al vanaf de lagere school, je bent een geboren moeder. Als iemand dit kan, dan ben jij het.'

'Toen ik acht was, wist ik nog niet hoeveel pijn het gaat doen. En ik wist ook niet dat alles opzwelt. Moet je mijn enkels en vingers zien. Ik kan mijn trouwring niet eens meer om.' Ze houdt haar hand omhoog en zwaait ermee voor mijn gezicht.

Ik pak de hand vast en kijk haar strak aan. 'Moon, luister. Jij gaat dit gewoon fiks, oké? Praat met Mart. Vertel hem dat je

het niet leuk vindt als hij je zijn olifantje noemt. En als je inderdaad zo dik bent dat je niet meer op kunt staan, geniet er dan lekker van. Hoe vaak komt het voor dat je ongegeneerd anderen voor je mag laten lopen? Maak gebruik van je positie en rust uit. Het wordt straks nog zwaar genoeg.'

'Fijn dat je me daar nog even aan herinnert.' Ze waggelt om de auto heen naar de passagierskant. 'Maar wel lief dat je zoveel vertrouwen in me hebt.' Ze trekt de deur open en bekijkt goedkeurend de binnenkant, die bestaat uit roomwitte leren stoelen en een glanzend houten dashboard. 'Nu moet je nog vertrouwen krijgen in jezelf. Je oma heeft je dit niet voor niets nagelaten. Blijkbaar was ze ervan overtuigd dat je dit kunt.'

'Dat weet ik wel, maar er zit geen airco en geen stuurbekrachtiging in. En waar moet ik mijn bagage laten?'

Simone trekt een wenkbrauw op. 'Op de achterbank? Hé, niemand dwingt je om je aan je belofte te houden. Als je niet wilt, ga je toch niet? Of anders later, als Philly geboren is en ik zo gek word van de luiers en voedingsschema's dat ik een reden nodig heb om er tussenuit te kunnen bijvoorbeeld?'

Haar grijsblauwe ogen fonkelen hoopvol in het zonlicht. Ze ziet er prachtig uit met haar dikke buik en haar glanzende asblonde haar. Er hangt een aura van geluk om haar heen, ook al klaagt ze zoveel over haar buik en het feit dat ze bijna niets meer kan.

Ik schud mijn hoofd. 'Je weet dat als ik iets beloof, ik me daaraan houd.'

Het is waar dat niemand me dwingt. Mijn moeder heeft zelfs liever dat ik niet ga. Zij wil dat ik de kennis die ik tijdens mijn opleiding heb opgedaan, gebruik voor het familiebedrijf waar weliswaar ook mijn vaders naam op prijkt, maar dat mijn moeder zo'n beetje in haar eentje runt. Mijn vader maakt het allemaal geen bal uit of ik wel of niet meteen in het familiebedrijf kom werken. Hij vindt dat ik mijn eigen plan moet trekken. Of ik nou meteen aan het werk ga of eerst mijn oma's wens

vervul, hij staat altijd achter me. Hij heeft me zelfs geholpen mijn moeder ervan te overtuigen dat ze me moet laten gaan.

Al vanaf dat ik een klein meisje was, kom ik beloftes na. Als zesjarige ben ik eens een hele dag en avond zoek geweest, omdat mijn buurmeisje Lara zou zoeken toen we verstoppertje speelden. Alleen zat ik zo goed verstopt, dat ze me niet kon vinden. Uiteindelijk is ze naar huis gegaan om te eten, in de veronderstelling dat ik vanzelf weer tevoorschijn zou komen. Maar dat deed ik dus niet. Ik bleef wachten in een donker hoekje van het fietsenschuurtje, hopend dat ze me alsnog zou vinden. Het moment dat mijn broer Alec me vond, toen het al donker en een stuk kouder was, zal ik nooit vergeten. Ik wilde eerst niet met hem mee en schreeuwde dat hij alles voor Lara verpestte. Pas toen Lara met tranen in haar ogen voor me stond en opbiechtte dat ze naar huis was gegaan, drong het tot me door dat ze haar belofte had verbroken.

Dat kwam zo hard aan, dat ik mezelf beloofde nooit meer een belofte te verbreken.

Simones stem haalt me terug naar het hier en nu: 'Dan moet je geen beloftes doen waarvan je niet zeker weet of je ze kunt nakomen. De binnenkant ziet er prachtig uit, trouwens. Echt, als ik jou was, zou ik juist blij zijn dat je zo'n roadtrip mag maken. Je kunt toch gewoon daarna aan je nieuwe opleidingstraject beginnen? Je masterdiploma blijft nog wel een tijdje geldig, hoor.'

'Dat is het probleem niet.'

Het probleem is dat ik mijn hele leven al had uitgestippeld. Toen ik achttien was, ging ik op kamers om accountancy te studeren. Na mijn bachelordiploma heb ik ook mijn master, zij het met veel pijn en moeite, weten te behalen. Wat dat betreft liep mijn Grote Plan op rolletjes. Over een paar maanden zou ik beginnen aan het opleidingstraject voor accountant en daarna zou ik partner worden van mijn ouders. Uiteindelijk is het de bedoeling dat ik Klaver & Van Schaijk overneem en mijn ouders

met een gerust hart met pensioen kunnen. Hoewel, ik zie mijn moeder er goed voor aan om tot haar dood de lakens uit te delen.

In dat Grote Plan paste ook Jeffrey, met wie ik na mijn afstuderen zou gaan samenwonen. We spaarden er zelfs al voor. We wilden twee kinderen, een jongen en een meisje, en hij zou part-time gaan werken om er voor de kinderen te zijn als ik bezig was met mijn partnerschap.

Maar op een dag, één jaar en achtenzestig dagen geleden, besloot Jeffrey dat het tussen ons over en uit was, ook al had hij beloofd voor altijd bij me te blijven.

Het enige wat toen nog over was van mijn Grote Plan, waren mijn opleiding en mijn baan. Ik heb alles op alles gezet om het te halen. Toen ging oma Ellie dood en gooide ik met mijn belofte aan haar mijn eigen glazen in. Het voelt dubbel. Aan de ene kant vervloek ik mezelf dat ik ja heb gezegd, maar aan de andere kant vind ik het ook mooi dat oma dit juist aan mij vroeg. Niet aan Alec, of aan mijn twee nichtjes. Ze keek me aan zoals alleen zij kan kijken, en toen zei ik al 'ja' voordat ik het besepte. Pas de dag erna realiseerde ik me dat ze het waarschijnlijk bewust aan mij vroeg, omdat ik altijd mijn beloftes nakom. Omdat ze op mij kan rekenen.

Over een week vertrek ik. De overnachtingen zijn allemaal geboekt, maar behalve de eerste nacht is alles geheim. Ik krijg per dag te horen waar ik de volgende dag naartoe moet. Ook zoiets belachelijks. Oma wist goed dat ik niet van verrassingen hou. Ik had gedacht dat ik haar as ergens in Nederland zou moeten uitstrooien. Dat blijkt dus niet zo te zijn.

Haar urn staat al ruim drie maanden bij mijn ouders thuis – een lelijk ding dat totaal niet bij het strakke design-interieur past. Ook niet bij oma, eerlijk gezegd. Veel te gewoontjes. Als oma iets niet was, dan is het gewoontjes. Maar goed, al die tijd heb ik mijn kop in het zand gestoken. Ik heb het voor me uitgeschoven, hopend op een geniale ingeving waardoor ik mijn

belofte niet hoeft na te komen. Maar die ingeving kwam niet en dus sta ik nu hier, bij een oldtimer waar ik waarschijnlijk niet eens inpas met mijn lange benen.

‘Ga je nog oefenen voordat je gaat?’ vraagt Simone, die zich op de passagiersstoel heeft weten te wurmen. Ik heb geen idee hoe ze dat voor elkaar heeft gekregen, want haar buik raakt zo ongeveer het dashboard.

‘Natuurlijk. Als ik met die auto op reis moet, wil ik hem goed kennen. Ik wil niet voor verrassingen komen te staan onderweg.’

Simone grinnikt. ‘Nee, jij raakt nog in paniek bij een verrassingsmenu in een restaurant.’ Ze klopt met haar hand op de bestuurdersstoel. ‘Aan jou de eer. Maak je zwangere vriendin eens een beetje blij en rij naar die ene ijssalon in het centrum. Ik doe een moord voor een bolletje pistache-ijs met karamelsaus en discodip.’

Ik trek een gezicht. ‘Dat is een walgelijke combinatie, dat weet je hè?’

Simone laat haar vrolijke schaterlach horen. ‘Helemaal niet. Trouwens, gisteren heb ik naturelchips met chocopasta gegeten. Moet je echt eens proberen.’

‘Never nooit niet,’ zeg ik, waarop Simone opnieuw in de lach schiet.

Voorzichtig zak ik neer op de leren stoel en ik ben enigszins verbaasd dat ik er wél inpas. Met de stoel op de achterste stand kan ik mijn benen eigenlijk prima kwijt: er hoeft toch niemand achterin te zitten. Een jongere versie van oma Ellie staart me aan vanaf een foto op het dashboard. Het is een miniversie van de foto die jarenlang op haar dressoir stond, en is ergens in de jaren vijftig gemaakt. In die tijd leek ze op Grace Kelly, zeggen ze. Een schoonheid die de wereld om haar heen liet verbleken. Oma heeft dat nooit willen horen. Ze bleef volhouden dat ze op niemand anders leek dan op zichzelf, zelfs toen ze op deze foto met eigen ogen kon zien hoe groot de overeenkomsten waren.

‘Mis je haar?’ vraagt Simone.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ze was zo anders dan ik. Ze danste door het leven alsof het één groot oneindig feest was. Ze kon een hele dag besteden aan bloemen plukken, in haar eentje. Maar ze kon ook aandachtig luisteren en er voor anderen zijn. Ze zag mensen. Hoe ze echt zijn, bedoel ik. Soms kreeg ik daar de kriebels van, alsof ze dwars door me heen keek. Ik kon nooit goed hoogte van haar krijgen.’

Simone knikt. ‘Ze zal vast haar redenen hebben gehad toen ze jou vroeg haar as uit te strooien.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik begrijp het niet. Ze had Alec of mijn nichtjes veel blijer gemaakt met die auto en de roadtrip.’

Simone glimlacht. ‘Misschien vroeg ze het juist om die reden aan jou. Omdat ze dacht dat je het nodig hebt. Ik bedoel, je hebt keihard gestudeerd en gewerkt zonder ook maar een dag vrij te nemen. Zelfs de meeste van je weekenden heb je opgeofferd. En je bent nog nooit verder geweest dan een huisje op de Veluwe. Hoe sneu is dat op je vierentwintigste? Ga gewoon een beetje van het leven genieten, Noor. Dat heb je wel verdiend.’

‘Ik weet niet hoe ik dat moet doen,’ beken ik zachtjes. Mijn handpalmen zweten bij de gedachte aan mezelf in deze auto, in mijn eentje rijdend op de Duitse snelweg. Mijn hartslag versnelt en even kom ik in de verleiding om de sleutels weg te gooien, naar mijn appartement te rennen en mezelf te verstoppen in de badkamer.

Maar dat kan niet. Hoe eng ik dit ook vind en hoe ver het ook buiten mijn comfort zone ligt; als ik dit niet doorzet, is mijn woord niets meer waard, en dat wil ik niet. Hoewel ik vanaf nu ook niet meer zomaar iets beloof. Niet voordat ik weet welke consequenties er aan die belofte kleven.

‘Tuurlijk wel.’ Simone kijkt me aan. ‘Het enige wat je hoeft te doen, is loslaten. Kijk waar het schip strandt, maak foto’s, ontmoet mensen... Desnoods maak je een nieuw plan, eentje om je beste vriendin jaloers te maken. Dat houdt dus in: een

lekkere vent scoren, een foto van hem maken en die naar mij opsturen, terwijl je aan een of andere vage cocktail lurkt. Zo erg klinkt dat toch niet?’

Ik schiet in de lach en start de motor. Simone heeft altijd al de gave me te laten lachen, hoe ellendig ik me ook voel. Ik weet nu al dat ze me om de haverklap gekke gifjes gaat sturen om me op te beuren. En ik kijk er nog naar uit ook.

Een paar minuten later rijden we met het schuifdak open door de drukke straten, op weg naar de beste ijssalon van de stad. Simone steekt haar armen in de lucht en geniet van de laatste zonnestralen van de avond. De wind waait haar blonde haar alle kanten op en ik begrijp nu waarom mensen in een cabrio een omslagdoek om hun hoofd wikkelen. Mijn zorgvuldig stijlgemaakte bruine krullen zitten gelukkig stevig vast in een knot boven op mijn hoofd, anders was ik zeker de hele avond aan het kammen geweest om de klitten eruit te krijgen.

Toch ziet Simone er niet uit alsof ze dat erg vindt. Soms zou ik willen dat ik wat meer zoals zij kon zijn. Of zoals mijn broer. En dus probeer ik te genieten van de wind en de warmte op mijn huid. Van de gezelligheid op de terrassen waar we langsrijden en de schattige eendjes in de gracht. Misschien heeft Simone wel gelijk, bedenk ik. Misschien heb ik dit inderdaad nodig. En heel misschien is het allemaal zo erg nog niet.

Oké, ik had het mis. Het is wel erg. Ten eerste kan ik helemaal niet harder rijden dan tachtig kilometer per uur met dit ding. Ten tweede maakt de motor meer lawaai hoe harder je rijdt en ten derde zit er geen radio in, waardoor ik de playlist op mijn smartphone loeihard moet aanzetten om überhaupt boven het motorgeronk uit te komen. De ramp is compleet wanneer mijn batterij bijna leeg is en ik tot de ontdekking kom dat de Fiat geen oplaadmogelijkheid heeft, zoals mijn eigen auto (een geweldige zwarte Volvo mét airco en stuurbekrachtiging). Mijn humeur daalt tot een afgrijselijk dieptepunt.

Een halfuur later zit ik bij een *Raststätte* langs de A3 te wachten tot mijn telefoon weer opgeladen is. Ik word altijd zenuwachtig als de batterij van mijn telefoon leeg is. Dan ben ik bang dat ik dingen mis, omdat ik niet bereikbaar ben. Stel je voor dat Simone net op zo'n moment bevalt van Philly en ze me dat niet kan vertellen? Stel je voor dat één van mijn moeders klanten waar ik leuk contact mee heb, alleen met mij wil praten? Eigen klanten heb ik nog niet, dat komt later pas, maar toch voelt het alsof ik onmisbaar ben. Ik ben zo vaak op kantoor, zelfs in het weekend, dat ik me sterk verantwoordelijk voel voor

alles wat er gebeurt. Stel dat mijn collega's dat leuke contact verprutsen of de jaarcijfers alsnog veranderen, terwijl ik ze driedubbel heb gecheckt?

Loslaten, Nora.

Simones stem galmt in mijn hoofd. Ik zucht; in loslaten ben ik nooit goed geweest.

Er staat een extra sterke koffie voor mijn neus inclusief een gigantische chocolademuffin die ik helaas met geen mogelijkheid door mijn keel krijg. Ik haal de routebeschrijving met daarop de aanwijzingen die oma Ellie heeft achtergelaten uit mijn broekzak en vouw hem open. Mijn eerste echte stop is een *Zimmer Frei* vlak na Frankfurt. Het is een flink stuk, zeker als je niet zo hard kunt rijden, maar als het goed is, ben ik er tegen een uur of zes. Met mijn eigen auto had ik het in viereuhalf uur kunnen doen, als er tenminste geen wegwerkzaamheden waren geweest. Helaas waren er wél wegwerkzaamheden, zoals kenmerkend altijd in Duitsland, en heb ik in totaal anderhalf uur in de file gestaan. Daarbij moet ik ook nog eens om de haverklap tanken, want blijkbaar slurpen oldtimers benzine alsof het limonade is.

'Is de koffie zo slecht? Want in dat geval besteed ik mijn zuurverdiende centen liever aan iets anders.'

Verschrikt kijk ik op, recht in het gezicht van een donkerharige jongen. 'Wat?'

Met een glimlach gebaart hij naar mijn kartonnen beker. 'De koffie. Is die een beetje te drinken?'

'Jawel. Hoezo?' Fronsend bekijk ik hem wat beter. Zijn iets te lange, rommelige haar is een mengelmoes van verschillende tinten bruin, van hazelnoot tot koperkleurig, en hij draagt een zwart T-shirt met daarop Johnny Cash. Daaronder een strakke zwarte broek met gaten bij de knieën, en een paar donker-groene sneakers.

'Omdat je kijkt alsof de wereld vergaat.'

Dit méén je niet! Ik ben moe en chagrijnig en heb helemaal

geen zin om met mensen te praten op dit moment. Als ik mijn mond houd, gaat hij misschien wel weg.

De jongen trekt echter een stoel naar achteren en neemt plaats aan de overkant van mijn tafeltje. 'Jij rijdt in die Fiat 500 uit de jaren vijftig. Is die auto van jou?'

'En wat als dat zo is?' Waarom is hij zo nieuwsgierig? En verdorie, waar zijn mijn goede manieren gebleven?

De jongen, die bij nader inzien iets ouder lijkt dan ik hem had ingeschat – een man van ongeveer mijn leeftijd – haalt zijn schouders op. 'Niks. Ik ben gewoon gek op auto's.'

Ik neem een slok koffie. 'En?'

Hij begint te lachen. 'Ik vroeg me af waarom zo'n deftig meisje als jij in zo'n auto rijdt. Jouw kleren en schoenen horen bij een moderne auto, niet bij een oldtimer. En dan kijk je ook nog zo zuur. Man, als ik zo'n auto had, zou ik nooit meer chagrijnig zijn.'

Ik werp een snelle blik op mijn kleding: een nette donkerblauwe pantalon, een blazer in dezelfde kleur, een witte blouse en een paar pumps met hakken van zeven centimeter. Mijn dagelijkse outfit. 'Dus nu kijk ik niet alleen zuur, maar heb ik ook nog de verkeerde kleding aan?' Mijn toon is bits, maar ik zwak het af met een kleine glimlach. *Manieren, Nora.*

'Dat zeg ik niet. Je verdraait mijn woorden. Maar wat ik graag wil weten, is waaróm je zo zuur kijkt.'

Taxerend neem ik hem op. Hij is wel heel vrijpostig en opdringerig en... best knap als ik eerlijk ben. Zijn wimpers zijn zo zwart als de nacht en zijn ogen hebben de kleur van melkchocolade. Hij heeft een intense blik, alsof alles wat hij voelt, naar buiten stroomt via zijn ogen. Heel apart. Ik voel me er een beetje ongemakkelijk onder.

Gelukkig is mijn batterij inmiddels vol. Ik buk om mijn oplader uit het stopcontact te halen en sla mijn handtas – een zwarte van Michael Kors – over mijn schouder. Ik pak mijn telefoon en mijn koffie en sta op. De muffin gooi ik weg. Ik

moet er niet aan denken dat er kruimels in mijn prachtige tas of op mijn kleren belanden. Of op de lichte leren bekleding van de Fiat.

‘Niets wat jou zou interesseren.’ Ik draai me om en loop naar de uitgang.

Tot mijn ergernis komt hij achter me aan. ‘Probeer het eens,’ zegt hij. ‘Het zal je verbazen hoeveel dingen me interesseren.’

Er vallen me bijna ongemerkt een paar dingen op. Heel vreemd, alsof mijn onderbewuste zich bewust is van zijn aanwezigheid. Eén: hij is langer dan ik, zelfs nu ik hakken draag. Twee: hij loopt soepel en bijna geluidloos naast me, alsof hij een bovennatuurlijke beheersing over zijn lichaam heeft óf ervaring heeft in het besluipen van mensen.

Nou, gelukkig is het druk hier. En geen nacht.

‘Je bent een vreemde en je hebt me beledigd. Ik ga jou niets vertellen.’

Hij grinnikt. ‘Ik heb je ook een compliment gegeven.’

‘Alleen maar om goed te maken dat je me beledigd hebt, dat telt niet.’

Met grote stappen loop ik naar de Fiat en open ik de deur. Ik zet mijn koffie in een kunststof houdertje die ik speciaal voor deze reis heb gekocht, en plof neer op de stoel. Ik heb helemaal geen zin om met deze man te praten. Ik wil gewoon zo snel mogelijk naar Frankfurt en daar de route voor de volgende dag ophalen. Vervolgens wil ik iets eten en dan lekker op tijd mijn bed induiken. Hoe langer ik hier blijf, hoe langer het duurt voordat ik dat kan doen.

Maar hij gaat niet weg. Hij leunt grijnzend met zijn elleboog tegen de zijkant van de auto, waarvan het schuifdak nog openstaat. ‘Alsjeblieft? Ik wil het echt graag weten.’

Ditmaal ben ik degene die lacht, al is het niet erg gemeend. ‘Ik ben bang dat je de antwoorden zelf moet bedenken. En wil je nu even aan de kant gaan? Het is nog een flink stuk rijden naar Frankfurt.’

Shit. Dat had ik niet willen zeggen. Straks is hij een creep die voor de lol meisjes in stukken zaagt, de organen in zijn blender stopt en vermengd met vruchtensap opdrinkt.

‘Frankfurt?’ Een mengeling van verbazing en vreugde staat op zijn gezicht te lezen. ‘Daar ga ik ook naartoe.’

Zie je wel? Een creep. Hij laat zijn route volledig afhangen van die van mij. Verdorie.

Hij stapt met een overdreven vriendelijk gebaar opzij, zodat ik achteruit kan rijden. Pas als ik het parkeerterrein af en weer op de snelweg ben, haal ik opgelucht adem. Met een beetje mazzel zie ik hem nooit meer terug.

Het is al halfzeven geweest wanneer ik eindelijk bij mijn bestemming arriveer. Voor mijn gevoel ben ik te laat, ook al heb ik mijn eigen planning gemaakt en maakt het voor de gastvrouw niet uit dat ik wat later ben dan ik vooraf heb doorgegeven. Ik had zoveel water gedronken, dat ik met nog maar tien kilometer te gaan een extra stop heb moeten maken om te plassen, en toen besloot ik ook maar vast de tank vol te gooien voor de volgende dag.

Ik was net weer op weg toen het plotseling begon te regenen. En hard ook. Wat dat betreft zit Buienradar er soms echt compleet naast. Bloedirritant als je alles graag van tevoren wilt weten. Gelukkig had ik mijn dak toen alweer gesloten vanwege een vroege wesp die haar toevlucht zocht tussen mijn bagage. Het had een paar minuten geduurd voordat het krenge de auto verliet, minuten waarin ik bijna de controle over het stuur verloor. Ik haat wespen.

Gewapend met mijn handtas, overnachtingstas (een sporttas waar ook het gesealde potje met oma's as in zit) en mijn telefoon ren ik naar binnen. *Gasthof Gitte* heet het, en ik vermoed dat Gitte zelf achter de receptie staat. Of eigenlijk is 'receptie' niet

het goede woord. Er staat een statafel in de hal met daarop een kassa, een pinautomaat en een dikke agenda. Aan de muur daar tegenover hangt een spiegel met eronder een tafeltje, waar een opengeslagen gastenboek op ligt. De hoofdkleur van de hal – en ook van de buitenkant van het pension – is bruin. Heel veel bruin: donkerbruine balken, roodbruine vloertegels, grijsbruin tapijt, meubels van donker hout en beige muren. En het ruikt hier naar gebakken uien.

‘*Gutenabend!*’ De gastvrouw, met kort grijs haar, glimlacht breed en spreidt haar armen alsof ze me wil omhelzen, maar het blijkt een welkomstgebaar te zijn. ‘*Fräulein von Schaijk?*’

Ik knik. ‘Nora van Schaijk.’

Ze werpt een blik op mijn natte krullen (die verschijnen als het ergens vochtig is) en glimlacht dan opnieuw. ‘*Herzlich Willkommen. Ich bin Gitte.*’ Ze vraagt of ik een goede reis heb gehad, waarop ik bevestigend knik. Dan vraagt ze me haar te volgen naar de kamer. Ondertussen vertelt ze over de omgeving en de huisregels. Ik kan prima Duits, maar ik krijg nauwelijks mee wat ze zegt: in gedachten lig ik al in bed. We lopen een trap op, een gang door en aan het einde van die gang, vlakbij de nooduitgang en de brandtrap, is mijn kamer. Ze steekt de sleutel in het slot, opent de deur en maakt een uitnodigend gebaar, ik loop naar binnen. ‘Wil je nog iets eten of drinken?’ vraagt ze in het Duits.

Ik schud mijn hoofd. Honger heb ik niet. Een uur geleden heb ik bij een wegrestaurant gegeten: een salade met een curryworst die smaakte alsof hij rechtstreeks met vet was ingespoten. Gitte dringt nog even aan door te zeggen dat haar schnitzels de allerbeste zijn, maar ik verzeker haar dat ik echt niets hoef. Uiteindelijk zegt ze dat als ik van gedachten verander, ik altijd welkom ben in de kleine *Bierstube* beneden, en dat daar het ontbijt morgenvroeg vanaf half zeven klaarstaat. Ik bedank haar voor haar gastvrijheid en slaak een zucht wanneer ze de deur achter zich dichttrekt.

Als ik om me heen kijk, herinner ik me plotseling dat oma Ellie dit pension heeft uitgekozen. Gitte mag dan misschien niet zo oud zijn als zij, het kan best zo zijn dat ze elkaar persoonlijk gekend hebben. Zou oma hier ooit geweest zijn, misschien zelfs in ditzelfde bed geslapen hebben? Het ziet er allemaal nogal sober uit, met enkel een gebloemde fauteuil in de hoek, een dressoir tegen de langste muur met daarop een schemerlamp en een tweepersoonsbed met een nachtkastje aan iedere kant. In het laasje liggen een bijbel en een routekaart van de omgeving.

De badkamer is klein en alleen uitgerust met een douchecabine, een wc en een wastafel zonder föhn. Gelukkig heb ik mijn eigen stijltang bij me, meer heb ik niet nodig. Ik ben allang blij dat het schoon is, en vrij van ongedierte. Ik ben drie keer met mijn ouders op vakantie geweest: een weekje Veluwe, een lang weekend Londen en vijf dagen Texel. Toen was mijn vader er klaar mee. Zelfs op vakantie kon mijn moeder de zaak niet loslaten en ze had nauwelijks tijd voor Alec en mij. Pap en mam hebben nog nooit zo'n erg ruzie gehad als toen. Sindsdien zijn we niet meer op vakantie geweest.

Ik had dus van te voren geen idee wat ik hier zou aantreffen. In ieder geval niet een luxe vijfsterrenaccommodatie, zoals degene waarin ik met mijn ouders verbleef.

Maar tot nu toe valt dit mee.

De blik die ik vervolgens in de spiegel werp, valt echter niet mee. Mijn krullen hangen slap langs mijn gezicht door die paar seconden rennen in de regen en er zitten mascaravlekken onder mijn ogen. Geen wonder dat Gitte zo vriendelijk was. Ik zie er niet uit.

EEN UUR LATER ZIT IK GEDOUCHT OP MIJN BED.

Ik app Simone, mijn ouders en Alec dat ik gearriveerd ben, kruip onder de dekens (een laken met daaroverheen van die

echte ouderwetse kriebeldekens) en rol me op tot een balletje. Hoewel het nog maar acht uur is, ben ik doodmoe.

Toch slaap ik een uur later nog steeds niet. Dwars door de vloer heen hoor ik mensen praten en lachen, bovendien ruik ik steeds de muffe lucht van de kriebeldekens. De lakens mogen dan naar wasmiddel ruiken, ik vrees dat de dekens niet zo vaak in de was gaan. Het zijn andere geluiden en andere geuren dan thuis, dan wat ik gewend ben. Vroeger kon ik al moeilijk in slaap komen als ik bij een vriendinnetje logeerde. Kennelijk ben ik daar nog steeds niet helemaal overheen gegroeid. Een stemmetje in mijn hoofd herinnert me er bovendien steeds opnieuw aan dat ik het programma van morgen niet weet en dat maakt me zenuwachtig.

Dan schiet ik opeens overeind. Ik weet niet hoe laat ik morgen moet opstaan!

Even overweeg ik mijn wekker op zes uur te zetten, zodat ik vroeg genoeg ben voor welk programma dan ook, maar dat stemmetje schreeuwt steeds harder om bevestiging.

Je moet het weten, je moet het weten, je moet het weten!

Met een zucht sta ik op en ik kleeft me weer aan. Een simpel getailleerd donkerblauw jurkje tot net boven de knie, met kapmouwtsjes en een ondiepe V-hals. Mijn haar gaat in een knotje bovenop mijn hoofd en ik smeer wat nieuwe mascara op mijn wimpers. Vervolgens stap ik in mijn pumps, ik pak mijn handtas en telefoon en loop de deur uit. In de gang check ik mijn spiegelbeeld en kom tot de conclusie dat ik er best oké uitzie. Niet geweldig, maar gewoon oké. En ach, het is een Duits pension met waarschijnlijk allemaal van die gepensioneerde gasten die van de routekaart gebruik maken en ermee gaan fietsen, dus is er geen reden om me druk te maken om mijn uiterlijk.

. . .

IN DE *BIERSTUBE* STAAT GITTE BIER TE TAPPEN. Ze wiegt wat met haar heupen heen en weer op de maat van de *Schlagermuziek* die de ruimte vult. Aan de bar zitten drie mannen en ze draaien zich alle drie tegelijk naar mij om als Gitte me begroet en gebaart op een lege kruk te gaan zitten. De man die het dichtst bij mij zit, heeft een gigantische snor en knipoogt, waarna ik mijn aandacht richt op de glazen die boven de bar hangen.

‘Van gedachten veranderd?’ Gittes wenkbrauwen schieten de lucht in. Op hetzelfde moment haalt ze het overvloedige schuim van het biertje af en zet hem voor de man met de snor neer. Hij zet het glas meteen aan zijn lippen.

Ik knik en bestel een droge witte wijn.

Gitte glimlacht en pakt een fles riesling. Ze zet een glas voor me neer met een groene glazen voet die taps toeloopt. Zulke glazen had oma Ellie ook in de kast staan, dat weet ik nog goed. Alec en ik schonken er vroeger limonade in en deden dan net alsof we wijn dronken.

‘Is alles verder naar wens?’ vraagt ze.

‘Ja, prima.’ Ik werp een boze blik op de middelste man, die een sigaar in zijn mond heeft en me verlekkerd zit aan te staren. Gitte merkt het en zegt er wat van, waarna de man zijn schouders ophaalt en in de lach schiet.

‘*Tut mir leid*,’ zegt ze, met een geamuseerde blik. ‘Ze zien niet meer zo vaak een mooie vrouw. De jongelui trekken allemaal naar de stad en de rest is hier óf geboren óf met iemand getrouwd die hier is geboren.’ Gitte lacht. Ze heeft kuiltjes in haar wangen, zie ik nu, en haar blauwe ogen stralen. ‘Je hebt niets van ze te vrezen, dat verzeker ik je.’

Bij wijze van antwoord neem ik een slok wijn. Het smaakt niet zo lekker als de pinot grigio die ik altijd met Simone dronk voordat ze zwanger raakte, maar voor vanavond maakt het niet uit. Vanavond moet ik Gitte uithoren over oma, en over het programma van morgen natuurlijk.

Dus besluit ik met de deur in huis te vallen.

‘Kende u mijn oma? Ellie Klaver?’

Gitte bevriest halverwege haar handeling om een nieuw biertje te tappen. Haar blik verschuift van het glas in haar hand naar mij en laat een achtbaan aan emoties zien.

‘Ja,’ zegt ze dan zachtjes. ‘Dat is de naam van de vrouw die dit voor jou geboekt heeft. Het duurde even voordat ik in de gaten kreeg wie ze was. Pas toen ze haar meisjesnaam noemde, wist ik het. weer. Ik was nog maar een klein meisje toen je oma hier voor het eerst kwam, maar ik vergeet nooit meer hoe ze eruitzag toen ze de trap afliep. Als een filmster. Mijn moeder vertelde me later dat ze nog nooit iemand zoals haar ontmoet had, en dat ze na die tijd altijd contact hebben gehouden.’ Ze zet het biertje neer voor de man met de snor en schenkt mijn wijn bij, ook al is het glas pas voor de helft leeg. ‘Ik heb gehoord wat er gebeurd is. Het spijt me.’

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen, dus mompel ik: ‘Ja, ach. Ze was ziek en had pijn. Het is beter zo.’

Ik denk aan het ziektebed van mijn oma. Vooral op het laatst, toen haar huid zo geel was dat het leek alsof iemand het geverfd had, en ze zo hard kreunde van de pijn, dat ik moest toegeven dat het misschien voor haar eigen bestwil was om haar te laten sterven zoals ze wilde, en hoe ze het wilde. Euthanasie is niet iets waar je licht over moet denken. Bovendien is het aan allerlei regels gebonden. Maar uiteindelijk kreeg oma haar zin. Ze kon en wilde niet langer leven; dat was het moment waarop ze in tranen uitbarstte en mij die belofte liet doen. Ik zal nooit vergeten hoe vredig haar gezicht eruitzag toen de belofte mijn mond uit was.

Kort daarna kreeg ze een middel toegediend en hebben we met de hele familie rond haar sterfbed gewacht tot ze weggleed. Vredig en met onze vingers ineengestremgeld. Elf paar handen en elf harten, waarvan er tien gevuld werden met verdriet en eentje kort daarna voorgoed ophield met kloppen. Mijn moeder bleef vechten tegen haar tranen op dat moment. Ik vraag me

nog steeds af waarom, het is heus geen schande om te huilen als er iemand sterft die je dierbaar is.

Gitte legt een hand op mijn onderarm. 'Het leven is niet altijd eerlijk,' zegt ze. 'Mijn moeder werd ook veel te vroeg bij ons weggehaald. Maar de gedachte dat ze daar ergens boven is, maakt het draaglijk.'

Ik weet opnieuw niet wat ik daarop moet zeggen. Ik begrijp niet dat mensen troost putten, uit het feit dat hun dierbaren 'ergens daarboven' zijn. Het lijkt mij juist pure kwelling om iedereen gewoon verder te zien leven, terwijl je zelf dood bent en nergens meer aan mee kunt doen. Misschien is dat wat ze met de hel bedoelen. In dat geval lijkt het me beter om gewoon in een zwart gat van vergetelheid te belanden.

Gitte haalt haar hand van mijn arm. 'Ze kwam hier destijds met een man, weet je. Volgens mij was het haar geliefde, want ze keken elkaar de hele tijd aan met zo'n speciale blik. Ik was tien, het maakte indruk. Vanaf die dag hoopte ik dat er ooit een man net zo naar mij zou kijken.'

In mijn hoofd maak ik een snelle berekening. Oma kwam pas in de jaren zestig mijn opa tegen. 'Weet u wie die man was?' Had mijn oma vóór mijn opa nog een vriendje gehad waarmee ze op reis ging? Dat was in die tijd toch helemaal niet gebruikelijk?

Gitte schudt haar hoofd. 'Nee. De reservering stond op haar naam. Daar stond ze op, vertelde mijn moeder.'

Tegen wil en dank grinnik ik. Dat feministische trekje heeft mijn moeder van oma Ellie geërfd. Ze weigert niet voor niets al haar hele getrouwde leven een 'Van Schaijk' te worden. Ik verdenk mijn moeder ervan dat ze met mijn vader is getrouwd omdat hij iemand is die ze onder de duim kan houden. Die haar de vrouw laat zijn die ze naar eigen zeggen is. Die het niet erg vindt om het huishouden te doen en Alec en mij naar sport- en muziekles te brengen.

'Mijn oma heeft me een brief nagelaten.' De man met de snor

en de man met de sigaar kijken verwachtingsvol op, alsof ze oprecht geïnteresseerd zijn in mijn leven. 'Een routebeschrijving naar dit pension. Ze schrijft dat ik hier te horen krijg wat mijn volgende bestemming is, klopt dat?'

Gitte rommelt wat met de glazen, waarbij er eentje met een rinkelend geluid kapot op de grond valt. Ze negeert het en legt dan een envelop op de bar. Ze schuift hem naar me toe, maar laat haar hand er nog even op liggen. Ze kijkt me doordringend aan, alsof ze me iets zonder woorden probeert te vertellen. 'Bitte,' zegt ze na een paar seconden. 'Jouw oma was een bijzondere vrouw. Op een avond zag ze hoe graag ik danste en toen heeft ze balletschoenen voor me geregeld. Ik weet niet hoe, maar ze lagen er opeens. Ik heb ze nog steeds.' Haar blik drijft weg, ver van hier. Alsof ze opnieuw dat jonge meisje is.

Het verbaast me. Wie was oma Ellie? Natuurlijk, ze was een oma voor mijn nichtjes Abby en Vicky. En voor Alec en mij. Ze was een moeder voor haar drie dochters (mijn moeder heeft twee zussen) en een schoonmoeder voor mijn vader en mijn oom. Ze was de vrouw van mijn opa, die overleed toen ik vijftien was. Wat deed ze hier destijds met een man die niet opa was? Waarom is ze niet met hem getrouwd als ze zo verliefd waren?

O shit. Is hij soms doodgegaan tijdens de reis en moet ik haar as op die plek uitstrooien?

Of... ik maak het ingewikkelder dan het is en hij was gewoon een oom, of een familielid die haar moest vergezellen tijdens haar reis. Maar waarom reisde ze dan? Ook al leek ze op Grace Kelly, ze was geen filmster en geen zangeres. Ze kwam uit een arme familie en had geen geld om te reizen. Of voor balletschoenen voor de dochter van een pensioneigenaresse.

Ik moet het allemaal verwerken. Vooral omdat ik mezelf ook nog altijd bezighoud met de vraag waaróm oma me op deze verrassingsreis heeft gestuurd. Waarom haar as niet gewoon in

de urn kan blijven, maar zo nodig uitgestrooid moet worden op een nog nader bekend te maken plek.

Ik heb wat tijd voor mezelf nodig. Dus ik pak de envelop, sla mijn wijn achterover en sta vervolgens op van mijn kruk.

'*Vielen Dank*,' mompel ik, voordat ik zonder om te kijken de *Bierstube* uitloop.

De hele weg naar mijn kamer brandt de envelop in mijn hand, en zogauw ik op het bed neerplof en de brief eruit haal, weet ik waar ik morgen naartoe ga: Gasthof Gloria, in Irschenberg. Na een blik op Google Maps zie ik dat dat een paar kilometer onder München ligt, vlak voor de Oostenrijkse grens. Het ziet er dus naar uit dat ik verder naar het zuiden reis. In dat geval kan ik Polen en Tsjechië wegstrepen. Verder kan het nog alle kanten opgaan, want na Irschenberg volgt een splitsing. De ene snelweg gaat naar Salzburg, verder Oostenrijk in, terwijl de andere snelweg via Innsbruck naar Italië leidt. Stiekem hoop ik dat de volgende bestemming me die kant op leidt, want ik heb altijd al naar Italië gewild.

Ik pak mijn telefoon en zie het belachelijke gifje dat Simone heeft gestuurd. Grinnikend app ik haar terug waar ik morgen naartoe ga. Dan leg ik de telefoon aan de lader op het nachtkastje en opnieuw de slaap te vatten. Dit keer met meer succes.